

N A D K O T L I N A M I

FRANCE KOZAR

Nad črnimi kotlinami
 legajo morja meglà.
 Iz meglà štrlijo otoki:
 visoko v nebo bljuvajoči kamini,
 pošastno sikajoče vzpenjače
 in zračne železnice.

O, človek, nižje, globlje poglej:
 strahotna žrela šahtov in rovov,
 parne lokomotive z rezkimi žvižgi,
 razjarjeni motorji,
 skrivnostno goltajoče črpalke
 in dolge verige huntov betežnih.
 In v osrčju vsegà: Živi mrličiči
 v maršu pod zemljo.

Še nižje v osrčje zemljé:
 doli v peklenškem oklepu
 skladov orjaških, lastnini hudičevi,
 tam doli se tolče in pehà
 tisočero živih mrličev
 za drobtinice Lazarjeve.
 In so etaže — bulvarji podzemlja.
 Vse je dežela krvavih trpljenj,
 bojev herojskih
 in sinfonija krikov ljudi in mašin.
 Brez solnčne svetlobe in jutranjih zarij.
 Le prizmatične sence rudarskih svetiljk,
 le vzdihujoči stresljaji lesenih obokov.
 V udarjajoči pesmi dela
 nasilno pojo svoje akorde razbičane:
 vrtalne mašine, dinamitne eksplozije
 in kletev zbesnela
 živih mrličev,
 naskakujočih razdražene prasile podzemske,
 svoje krike mukopolne nabija
 solnčnemu dnevu pod zemljo.